



WORLD PARROT TRUST

PsittaScene Autumn/hösten 2017

Översättning Maria R. Borgh och Lars Persson/Åsa Persson

www.parrots.org

sweden@parrots.org

INNEHÅLL

4 Redaktionellt - *Budskap från Steve Milpacher, WPTs operativa direktör*

5 Grå jakos i det fria - *en dröm som blev sann*

9 Gåtfulla aror på Aripisavannerna – *Rödbukiga aror på Trinidad*

14 Reflektioner om: - *Räddning och adoption av papegojor*

18 PsittaNytt – *Nyheter om papegojor, uppdateringar – WPT-kontakter*

20 Papegojor i det fria – *Rödstjärtad sotkakadua*

PÅ OMSLAGET

Flock med rödbukiga aror (*Orthopsittaca manilatus*) som svärmar på en palm. Andra papegojor uppvisar också detta beteende men varför de gör det är ett mysterium. Foto © Murray Cooper Photography.

Rödbukiga aror är några av de minsta arorna och väger endast ca 300g. Dessa livliga små fåglar utstöter ett spinnande ljud då de äter och är mycket ljudliga gruppvis. Arten är beroende av Moriche-palmen (*Mauritia flexuosa*) för vila, häckning och som födoresurs.

Lär mer på sidan 9, Gåtfulla aror på Aripisavannerna

REDAKTIONELLT

ETT BUDSKAP FRÅN ... STEVES SKRIVBORD

I denna upplaga av *PsittaScene* får vi ta del av kunskap om papegojor såsom de rödbukiga arorna på Trinidad som det tidigare var känt mycket lite om, och dessutom mer om grå jakos i Kamerun. Berättelsen om grå jakos görs av en som sedan barnsben beundrat dessa fåglar.

Det är intressant att grå jakos är välkända sällskapsfåglar men blir allt mera sällsynta i det fria, samtidigt som de rödbukige arorna numera inte existerar som sällskapsfåglar medan deras population är mer eller mindre stabil i det fria. Det är en intressant iakttagelse och visar på skillnaderna i olika arters status. Och medan vi talar om fåglar i fångenskap finns ett provocerande tankvärt inlägg av EB Cravens, expert på räddningsaktioner av papegojor, adoption av fåglar och hur fåglarna därefter klarar sig.

Tack vare ditt stöd kommer vi att få nya erfarenheter att lägga till våra befintliga kunskaper och därmed kunna påverka papegojors överlevnad i det fria men även deras liv som sällskapsfåglar. Vi är tacksamma att ha er med på vår resa.

Steve Milpacher, WPTs operativa direktör

VILKET KOMMER VARA DITT TESTAMENTE?

Låt din passion för papegojor fortleva.

Att lämna en testamentsgåva till World Parrot Trust är ett av de lättaste och samtidigt viktigaste bidrag du någonsin kan göra.

Besök vår webbsida parrots.org/legacy eller kontakta ett kontor nära dig (*se sidan 19.*)

”Leave a Legacy”

Aror i flykt © swstock / Adobe Stock

GRÅ JAKOS I DET FRIA:

EN DRÖM SOM BLEV SANN

Artikel och foton © Sascha Düker

Alltsedan jag var ett barn hade jag en önskan att se min favoritfågel, den grå jakon (*Psittacus erithacus*), i det fria. Jag kommer ihåg foton från tidigt 1900-tal i min älskade tyska papegojtidning med stora flockar som samlades vid ett vattenhål i de avlägsna täta regnskogarna någonstans i Afrika.

Min dröm om att ha en sådan fågel som sällskap förändrades efterhand under min personliga utveckling och utbildning och jag blev i stället biolog med specialitet att studera djur i det fria och kunde studera dessa fåglar i sina naturliga habitat.

OCH SÅ BLEV DET SLUTLIGEN.

Efter att ha arbetat på en veterinärpraktik studerade jag biologi och välkomnade sedan chansen att resa och se mina papegojor i Kameruns täta regnskog i Västafrika.

Som en del i mitt Mastersprogram i biodiversitet, ekologi och evolution har jag haft den unika möjligheten att göra fältstudier med mina studiekamrater till flera olika fantastiska ställen, inklusive till tropiska länder med fantastisk diversitet såsom Costa Rica, Papua Nya Guinea och Kamerun.

Efter omsorgsfull planering med visa, forskningstillstånd, fondering och efter ändlösa diskussioner om forskningsuppgifterna var det slutligen tid att lämna Tyskland och flyga mot äventyret i Kamerun. De första veckorna i Kamerun var avslappnande eftersom all planering för exkursionerna redan hade gjorts av min professor och en doktorsstudent från hans team. Vi skulle besöka ett antal områden och ha möten med bevarandegrupper. Dessförinnan hade jag skickat ritningar på holkar åt grå jakos som jag ville installera i Mundembaregionen till studenten som rest dit innan oss. Han visade mina ritningar för den lokale snickaren. När jag anlände till Mundemba var holkarna färdiga och väntade på mig och de var precis som jag föreställt mig.

Jag började med att planera för utplacering av holkarna, göra en projektplan med utsättning av kameran som jag tagit med från Tyskland för att installera i en av holkarna. Mitt i planeringen stördes vi av att studenterna fick typiska tropiska magproblem, den ene efter den andre. Dessutom gjorde den extrema hettan och

fuktigheten arbetet hårt och svårt. Jag ville dock inte att detta skulle förstöra min resa så det var bara att fortsätta jobbet.

Fram till nu hade jag inte hört några papegojor och såg fram emot att slutligen resa till Korup National Park, som jag förväntade mig skulle vara en primär skog full av mina favoritfåglar. Vi lämnade Mundemba med en fyrhjulsdriven bil på de gyttjiga vägarna vid palmodlingen PAMOL Ndian men vi såg inga papegojor i palmerna.

Att korsa Mana Bridge in i Korup National Park och sedan in i den täta skogen var en upplevelse jag aldrig kommer att glömma. Jag hade aldrig tidigare sett en sådan intakt och väldig regnskog med gigantiska träd. Det gick inte ens att jämföra med Brasilien och dess skogar som jag tidigare besökt.

Min professor och åtskilliga lokala assistenter guidade vår studiegrupp genom den täta skogen för att nå "chimpanzee camp" i mitten av den södra delen av parken. I vår väg kom några skogselefantspår (*Loxodonta cyclotis*) som en studentkamrat arbetade med. Det fanns emellertid inga spår av papegojor. Jag kände mig besviken trots att det bara var sen morgon, omkring 10. Jag förväntade mig att se eller åtminstone höra några fåglar. "Det var en het dag och vi var redan sena så kanske papegojorna redan hade slutat med sina morgonaktiviteter och vilade" tänkte jag.

Vi anlände till "chimpanzee camp" och satte upp våra tält. Lägerplatsen var en liten öppning i skogen med en koja och ett litet skydd. Toaletten var några hål i marken vilken vi insåg var värd ett besök nattetid om vi uppskattade insekter, spindlar och skorpioner.

Nära lägerplatsen fanns det ett litet vattenflöde som gav oss dricks- och badvatten för kommande fem dagar. Varje dag omfattade promenader i skogarna där vi räddes att dokumentera observationer och undersöka spår av större däggdjur (särskilt apor och elefanter) men även grå jakos. Vi avsåg att utvärdera dessa data på kvällarna.

Vi fann åtskilliga apor, antiloper, vårtsvin och även en sällsynt primat (björnmaki, *Arctocebus calabarensis*) under en av nattpromenaderna. Fortfarande såg eller hörde vi inga grå jakos under vår vistelse. Det var mycket nedslående och jag lämnade ledsen lägerplatsen den sista dagen. Skulle min dröm att se grå jakos i det fria inte uppfyllas? Var kan jag förvänta mig att se dem om inte här i deras naturliga habitat i dessa primära låglandsregnskogar?

Ögonblicket då jag fick se en vild grå jako var närmare än jag väntade mig men jag visste inte om det ännu. Överraskande nog på vår väg ut ur parken närmade sig en av de lokala assistenterna mig och viskade att han kunde höra papegojor i närheten. Han tog mig bort från de övriga och vi närmade oss lugnt och sakta trädet där vi hade hört ljuden.

JAG Började Höra Deras Skrik och Kraxande.

Slutligen efter fem dagar i Korup National Park såg jag mina första grå jakos 30 m upp på en trädgren och de tittade på oss medan de talade sinsemellan!

Jag plockade snabbt fram min kamera och gjorde den redo även om mina händer skakade av nervositet och fruktan att de skulle flyga iväg. Fågeln beslutade sig för att stanna och jag tog min första bild på en grå jako. Wow!

Jag hade aldrig tidigare sett en sådan frisk och vacker grå jako. De papegojor som kommer för veterinärundersökning är såklart oftast sjuka, men även andra i voljärer såg inte lika friska ut och i sådan god kondition som denna individ. Enligt min assistent fanns det tre fåglar vilket jag noterade i min

anteckningsbok och även avståndet från stigen till trädet för att få in informationen i mitt arbete. Vilken lättnad! Jag såg nu själv att det fanns grå jakos kvar i skogen.

Trots min lycka fick denna erfarenhet mig att inse att min pågående undersökning av grå jakos visar på en bister verklighet. Endast ett möte efter så många promenader genom skogarna var egentligen ingenting. Jag visste att nyliga perspektiv för dem var fruktansvärda eftersom studier i Ghana har visat en påminskning av *P. erithacus* på över 90 %.

Jag hoppades dock att jag österut från Ghana in i Kamerun skulle finna större antal. Jag fortsatte mitt arbete med mina assistenter efter det att resten av gruppen rest tillbaka till Tyskland och det vi fann - eller inte fann - var skräckinjagande.

Jag fortsatte att räkna fåglar i parken och undersökte oljepalmparteringar liksom småbyar runt parken. Parken var nästan tom på fåglar fränsett några få sammanträffanden. Då och då hörde vi och såg papegojor som flög över oss.

De monokulturella oljepalmparteringarna uppvisade en något högre täthet av fåglar än i parken. Där kan fåglarna hitta föda. En markägare menade att antalen minskat och papegojorna var nu så få att de inte längre utgjorde något problem för fruktodlingarna.

Att installera holkar tycktes nu meningslöst eftersom det inte fanns några papegojor i omgivningarna. Utav tre undersökta landskapstyper visade det sig emellertid att papegojor oftast fanns i byar och deras omgivningar. Där kunde de hitta föda liksom träd för häckning. Ändå var antalen nära icke-existerade i jämförelse med undersökningar från 2008 - 2010. Hur kunde populationerna minska på ett sådant dramatiskt sätt på bara 6 år, 2016?

Fyra månader efter det att jag kom tillbaka till Tyskland i oktober 2016 röstade CITES för att upgradera både den grå jakon *P. erithacus* och den västliga jakon *P. timneh* till Appendix 1 och därmed förbjöds internationellt kommersiell handel med dessa arter.

Efter min tre månaders undersökning kände jag att det var nödvändigt med denna uppdatering eftersom tillfångatagande av fåglar och habitatförlust är de huvudsakliga faktorerna för förlusten av fåglar. Det återstår mycket arbete för naturbevarare. Inte desto mindre hoppas jag att bannlysningen kommer att bidra till bevarandet av grå jakos samt västlig jako i det fria så att vi i framtiden fortfarande kan höra deras underbara ljud i regnskogarna.

OM FÖRFATTAREN

Sascha Düker har en tysk Mastersexamen i biodiversitet, ekologi och evolution med speciell inriktning på bevarande av natur och papegojor. Han arbetar för närvarande inom "Seychelles Black Parrot Project" för "Seychelles Island Foundation", SIF, i Vallée de Mai National Park och planerar att göra en doktorsexamen inriktad på papegojor med början 2018.

Bildtexter:

Vänster: En assistent förbereder rep för klättring.

Höger: Noggrann navigering vid Mana Bridge vid ingången till Korup National Park.

Till sist, min första vilda grå jako!

Vänster och överst till höger: Holkar sätts upp.

Nederst till höger: PD Dr. Matthias Waltert med sina studenter från Göttingens universitet och den lokala staben.

GÅTFULLA AROR PÅ ARIPO-SAVANNERNA

AV ALIYA HOSEIN

Citat:

Lite är känt om den rödbukige aran på Trinidad förutom att den är mycket förtjust i frukter från Moriche-palmen.

Citat:

Låt inte den flacka terrängen lura dig: att gå inom Aripasavannerna miljö känsliga områden (ASESA) på ön Trinidad prövar ens balans och uthållighet.

Området användes som USAs armébas under andra världskriget och bunkrar och dränagekanaler påminner än idag om ockupationen.

Efter det att basen övergavs så drabbades området eftersom bosättningar etablerades runt ASESA av oreglerat uttag av sten- och grusmaterial, illegal nedhuggning av skog samt jakt. Men trots detta är dess 1 880 hektar med besvärlig terräng och historia med mänskliga störningar kända för slående natur och biologisk diversitet.

ASESA består av tre habitat: öppen savann där endast gräs, halvgräs och örter kan överleva på grund av ett hårt lerlager som ligger nära markytan; träskskog där träd och annan vegetation växer eftersom det hårda lagret ligger på större djup under markytan; samt en palmträskskog där den dominerande växtarten är den majestätiska Moriche-palmen, *Mauritia flexouosa*. Trinidad är den enda ön i Karibien där dessa ikoniska savannpalmer finns.

Åtskilliga däggdjur finns inom ASESA såsom gnagaren *Dasyprocta leporina*, fiskar, amfibier, reptiler, insekter och kräddjur. Då det gäller fåglar har totalt 132 arter kunnat observeras och några av dem är stannfåglar såsom den sällsynta Morichetrupialen, *Icterus cayanensis chrysocephalus*, svaveltyrannen, *Tyrannopsis sulphurea*, gaffelstjärtade palmseglaren, *Tachornis squamata*, och den rödbukige aran, *Orthopsittaca manilata*. Det finns två andra observerade papegojarter på ASESA: lilastjärtad dvärgparakit, *Touit batavicus* och orangevingad amazon, *Amazona amazonica*.

Lite är känt om den rödbukige aran på Trinidad förutom att den är mycket förtjust i frukterna från Moriche-palmen. Till dags dato har endast Peter Bacon och Wayne Bonadie forskat om arterna inom Nariva Swamp på Trinidad.

Så jag startade mitt Mastersprojekt vid "University of the West Indies", St. Augustine Campus, för att undersöka om frukt bärande Moriche-palmer hade effekt på rödbukige arors och orangevingade amazoners antal och fördelning inom det fragmenterade ASESA.

Äventyret började med ett inledande besök till ASESA med min mentor professor Adrian Hailey. Vår uppgift var att lokalisera potentiella undersökningslinjer och att grovt uppskatta antalet fruktpalmer inom

dessas områden. Det var sen augusti och regnperioden hade nästan kommit men lyckligtvis var det ändå en solig dag. Vi startade från den södra änden av ASESAs längs den övergivna "Trinidad Government Railway" (TGR, järnväg), som numera är en gräs- och grusväg. Det hade regnat flera dagar innan detta besök och marken var våt men inte översvämmad.

Vi gick i maklig takt och särskilde mogna Moriche-palmer från unga sådana och höll räkning på de som hade frukter. Då och då inspekterade vi nedfallna frukter för att se om en ara eller annan papegoja hade ätit av dem.

Jag beslutade mig för att kontrollera en palms nedre del, en som var belägen 5 m från spåret. Jag undersökte marken efter sovande näsgropsormar, "fer-de-lance snakes", Bothrops asper, och då ingen fanns i sikte närmade jag mig palmen. Jag gick övermodigt rakt ned i en grop som var överväxt med gräs. Vi kom då överens om att vi skulle hålla oss till de avsedda spåren. Vi fortsatte vår undersökning på savannen just norr om TGR. Jag iakttog de höga och eleganta Moriche-palmerna som kantade den öppna savannen med Northern Range i bakgrunden. Jag blir aldrig trött på denna vackra vy.

Vi fortsatte och bröt vårt löfte om att hålla oss till de avsedda spåren och vi använde ett fallet palmträd för att göra en bro över en kanal som skilde oss från savannen. Vi kom framgångsrikt över och fortsatte undersökningen av palmerna.

Men till skillnad från TGR var savannen vattensjuk och vi klev på grästuvor för att inte halka på den glatta leran eller fastna med våra stövlar. Jag tappade definitivt farten men inte professor Hailey.

När vi var på väg att avsluta vår uppgift så klev jag fel och missade grästuvan jag siktat på. Den leriga savannjorden tog tag i min vänstra stövel. Professor Hailey var långt framför mig och ärligt talat tyckte jag inte jag behövde hans hjälp. Jag försökte komma ur savannens grepp men i stället lossade min fot ur stöveln och jag stod där som en flamingo. Jag drog upp stöveln med händerna. När jag kom ikapp honom så frågade han mig vad som hade försenat mig och jag berättade att savannen hade försökt stjäla mina stövlar.

En månad senare startade mitt projekt officiellt. Varje veckoslut gjorde jag och Vishal Rangersammy (fältassistent, fotograf och fågelentusiast) en tur till ASESAs. På pricken 6:15 hörde vi skriken från flockar av orangevingade amazoner som flög över oss. De rödbukige arorna visade sig kort tid därefter och ofta satte de sig på en frukt bärande Moriche-palm för att inta frukost och kanske diskutera dagens aktiviteter.

Området blir verkligen aktivt då de äter. De kallar på varandra, de hänger upp och ner i palmerna, de släpper frukter ner på marken under palmerna eller tar frukter till ett annat träd. Det senare är kritiskt för att bibehålla den genetiska diversiteten inom Moriche-palmpopulationerna, särskilt inom ett sådant litet område.

Arorna lämnar ibland frukterna hängande medan de äter och lämnar sedan det blottlagda fruktköttet tillgängligt i de övre delarna av träden vilket utnyttjas av andra fåglar. Totalt såg vi dock mestadels aror i den södra delen av området där Moriche-palmer med frukter var vanligast.

Det är helt möjligt att arorna jämför matställen över hela ASESAs och beslutar sig för var de ska skaffa mat beroende på var det finns flest frukter. Detta visar troligen att deras beteende inte är påverkat av habitatfragmenteringen eftersom den södra delen av området är beläget nära byn Cumuto och det är där som alla utbildnings- och turistiska aktiviteter sker. Arorna är få i de norra och nordvästra delarna fastän det där finns många palmer, men få med frukt. Jag fann att storleken på aragrupperna förändrades mellan olika säsonger. Under den sena regniga säsongen då jag började studera dem fanns det maximalt fyra stycken per grupp vilket ökade till sex under den tidiga torra säsongen.

Under regnperioden var några dagar särskilt hemska. Vi var missnöjda, det fanns inga rödbukiga aror i sikte och med vattenfyllda stövlar funderade vi på detta faktum och vi undrade varför? Jag insåg inte att några av arorna sökte partners under denna tid och att de undersökte ett större område för att häcka och uppfostra sina ungar. Det var ju häckningssäsong!

Å andra sidan observerades orangevingade amazoner över hela ASESAs och storleken på grupperna kvarstod relativt konstant. De kunde alltid återfinnas i palmer i savannkanterna liksom i träskskogen i norr. Tyvärr kunde vi under våra undersökningar inte observera orangevingade amazoner som tog del av frukter från Moriche-palmer eller frukter från andra växtarter som palmsorten Gri Gri, *Acrocomia aculeata*, och ärtväxtarten *Pois Doux*, *Inga ingoides*.

De flög antingen tvärs över spåret eller satt på grenar i träd och putsade sig lugnt och tittade på oss. Det är helt fascinerande hur de plötsligt kan försvinna ur sikte om man inte är uppmärksam. Andra gånger kunde de helt plötsligt dyka upp i mitt kikarsikte.

Lyckligtvis utsätts för närvarande inte de rödbukiga arorna för handel på Trinidad och ASESAs kan därmed hålla populationer av både rödbukiga aror och orangevingade amazoner. Men håll i minnet att om ASESAs ökande omfattning förändras och därmed även möjligheten att tillhandahålla frukter från palmerna, så blir det en katastrof för arorna eftersom de i stor utsträckning är beroende av palmerna både som födo- och häckningsplats.

Vi kommer troligen att se en förändring i att papegojorna flyttar från födoresurser i ASESAs till kultiverade grödor i omgivande byar, vilket är typiskt, och därmed uppstår en konflikt mellan papegojor och bybor.

Jag måste säga att det var sju väldigt fina månader då jag kunde observera fritt levande aror och papegojor. Detta har givit mig en omätlig törst för fler äventyr och en häftig stolthet över mig själv, mitt arbete och Aripasavannernas otämjda skönhet.

Aliya Hosein valde att skriva om röda aror i sin grundexamen om djurs beteenden och har sedan dess följt papegojor och aror. Hon är intresserad i hur de lever och hur de kan anpassa sig till de förändrade villkoren i habitatet.

Hon har en BSc i biologi och en MSc i hållbar utveckling och bevarande inom Karibien vid "University of the West Indies", St Augustine Campus. Hon är för närvarande med i "Conservation Leadership in the Caribbean Fellows Program" (CLiC) för att få relevanta kunskaper i att skydda Karibiens biodiversitet.

Bildtexter:

Rödbukig ara som äter av frukt från Moriche-palmen

Orangevingade amazoner som lugnt håller ett öga på undersökningsgruppen

Citat:

"Det är helt förvånande hur de helt öppet bara kan försvinna om man inte är uppmärksam."

REFLEKTIONER OM: PAPEGOJRÄDDNING OCH ADOPTION

Artikel och foton © EB Cravens

April och jag gjorde ännu ett besök till vår lokala adoptionshärbärge för ett litet tag sedan. Denna gång var det för att lämna två par parakiter vars ägare (uppfödare som slutat) inte längre ville ha dem. Det var vårt andra besök på två veckor - det första var för att lämna en tjugofyra år gammal moluckkakaduahane samt två olyckliga amazonpapegojor av olika arter.

Alla tre [papegojorna] gavs till oss för att omplacera när deras ägare inte längre kunde ta hand om dem på grund av allvarliga hälsoproblem. Medan vi var där tog vi vår vanliga tur runt stället för att se de senast ankommande i 12-metersvoljärerna och mindre burar och voljärer upp och ned för kullen.

Jag ska inte säga att det var deprimerande, för det fanns ungefär lika många lyckliga fåglar och positiva räddningshistorier som det fanns ledsna och negativa 'placeringar'. Vad det verkligen var: en hälsosam dos av *realism*. En sak står dock ut i min sinne när jag skriver detta:

"Varendaste papegojuppfödare, handuppfödare, djuraffärsanställd, och fågelhållare av alla sorter borde övertalas att göra ett liknande besök till sitt närmaste fågelhärbärge för att få se med egna ögon vad som händer på sådana platser..."

De åtskilliga invånarna i all dessa näthinhängnader i härbärgen på vår ö och på hundratals andra likadana platser runt om USA och över hela jorden, tillsammans med alla de beklagliga berättelser om dessa papegojors liv i fångenskap, är förvisso inte de enda resultaten av processen med att föda upp papegojor för husdjursmarknaden, men de är obestriddligen ett av resultaten av hur fåglar har fötts upp och hållits som husdjur i årtionden och hur detta fortfarande görs.

VART LIGGER ANSVARET?

Som någon som har detta som hobby till och från, är jag inte så naiv att jag skulle säga till de som håller fåglar att de inte borde föda upp papegojor i fångenskap. Andra har gjort så lite då och då. Och mängder av ansvarsfulla hobbyister och mindre uppfödare har minskat sina uppfödningsplaner under senare år.

Hursomhelst, vad som mer viktigt är, är kanske att om några av de papegojuppfödare som lever på att sälja fågelungar skulle ge sig ut personligen och undersöka de boende i papegojhärbärgena, så skulle de ta det ansvar de har tagit på sig på mer allvar.

På stället vi besökte var några av de äldre fåglarna, många äldre före detta uppfödningsspar eller individer, uppenbart skrämde av alla människor - detta efter decennier i fångenskap och oftast flera olika bostadssituationer.

MEN DET VAR DE HANDUPPFÖDDA FÖRE DETTA HUSDJUREN SOM VÄCKTE MEST MELANKOLI HOS MIG.

Dessa papegojor föddes upp för att bli nära kompanjoner till människor, och det är inte ovanligt att deras flytt till ett adoptionshärbärge blir traumatisk. Som ett exempel, Wasu, kakaduan vi tog dit, var en av de mest fantastiska husdjursmoluckerna jag har någonsin träffat.

Vänlig, social kring främlingar, tolererade mindre fåglar, inte orimligt högljudd så länge han fick tillräcklig stimulation; han var en integral del i hushållet i sitt liv med sin första familj. Att se hans liv slås i spillror

genom att han stoppats i en resebur och tagits till ett nytt underligt ställe kändes som en sådan besvikelse. Vi trodde han skulle bli rätt uppspelt med alla de andra skrikande vita kakaduor som bor på härbärgat.

Men, Wasu reagerade inte alls på oljudet från sina vita släktingar. Han gjorde inga försök att kommunicera med de kakaduehonor vi visade honom. Faktum var att han verkade lite skrämmd över deras aktiva personligheter. Allt han ville var att uppvakta människor och be om fysisk uppmärksamhet från sina nya och kärleksfulla ägare.

Hans totala brist på sociala vanor mot andra av sin sort är ett obönhörligt tomrum - ett slags misslyckande - inom avikulturen och det sätt det väljer att producera flertalet husdjur. Exakt samma beteendeattityder kan ses hos några av solparakiterna, en patagonienparakit, stora aror och ädelpapegojor på det här stället.

De bad till människor, trots att det var människor som hade övergivit dem och lämnat bort dem. Kanske var det just det faktum att mänskliga ägare svikit dem som gjorde dessa papegojor så behövande, påträngande. Men efter år av att ha fött upp flertalet självständiga, välfungerande papegojungar som vet att de är papegojor och som kan underhålla sig själva utan konstant mänsklig inverkan, så kan jag inte låta bli att tro att många fågeluppfödare gör ungarna de säger sig älska en björntjänst genom att fjäska över dem och ofta kela med dem efter att de har tagit bort från föräldrar och syskon så hastigt att det framtida husdjuret inte har något familjeliv, ingen personlig *identitet*.

VILKEN SLAGS PAPEGOJA FÖDDE JAG UPP?

Vi vet alla vikten av rätt lärande för karaktärsutvecklingen hos mänskliga barn. Nå, vilka är våra papegojbarns lärare? Uppenbarligen, i många fall vad gäller husdjursfåglar, så är människor lärarna. Men vad lär vi fåglarna? *Bit inte. Skrik inte. Kliv upp. Kliv ner. Klia på huvudet.* Det existerar dussintals fler papegojkommandon än vad som någonsin har försökts på katter! Varför är det så?

Många av de papegojor som April och jag såg på härbärgat har stenkoll på dessa kommandon. Gör detta dem lyckliga? Förhindrar dessa enkla kunskaper att de blir övergivna av sina första ägare? Skulle inte våra papegojungar tjäna mer på att få lära sig intrikata lektioner från sina egna föräldrar och art, så att de skulle kunna förstå åtminstone en bråkdel av hälsosamt fågellik beteende i en värld dominerad av människor?

Trots allt, många experter inom papegojhållning har indikerat att några av de husdjur med de bäst beteenden de någonsin har träffat på har varit före detta vilda eller föräldrauppfödda papegojor. De älskar sina människor; de respekterar människor, men de behåller sin "papegojighet". Men en sådan artspezifisk inlärning kräver en annorlunda set-up, för att inte tala om en hel del fokuserad tid. Och i den kommersiella uppfödningvärlden så är tid pengar, är den inte.....?

PENSIONERADE UPPFÖDARES DILEMMA

Jag har alltid trott stenhårt på att man ska hålla vuxna papegojor i par närhelst det är möjligt. Det är helt klart det bästa sättet att "pensionera" äldre papegojor i den sista fasen i deras liv i fångenskap. Problemet med denna övertygelse, som sågs på härbärgat, är att så många husdjurspapegojor är så pass dysfunktionella att de inte kan acceptera det som skulle vara det bästa för dem - en fågelvän. Många har absolut ingen idé om att en annan papegoja av samma genus eller art är något de borde relatera till. Ofta är den enda putsning dessa fåglar någonsin upplevt gjord med mänskliga fingrar - inte en särskilt effektiv mekanism för att putsa och vårda enskilda fjädrar, det kan jag lova!

Om du tas från boet eller inkubatorn veckor innan din fjäderdräkt har vuxit ut, är chansen att du skulle ha upplevt njutningen av att ha blivit putsad av en förälder eller annat fågel oftast noll. Ja, lite då och då

tillbringar fåglar en relativt kort tid i kullar med bröder och systrar, men oftare säljs husdjuren tidigt (även innan de är avvanda!), eller så splittras kullar och förs vidare till nya platser, etc. Få ungar har helt klart möjligheten att få bli flygga och avvanda tillsammans med sin familj och andra av samma art. Är det då konstigt att deras artidentitet förloras så till den grad att de knappast kan se en annan papegoja som någon som kan ge trygghet och kompanjonskap?

Sätt sådana fåglar i en mänsklig omgivning som enda husdjur i ett årtionde eller två och situationen kan förvärras. Jag har tidigare skrivit om papegojungars ensamhet, jag har skrivit om ungar som föds upp som föräldralösa, men sannerligen, som påvisats på vårt lokala härbärge, om det finns en ganska invecklad resonerande förklaring för husdjursfågelhållning i världen idag så är det den fixerade ägarens koncept att, ”Min papegoja tror inte att han är en fågel.” Jag har hört sägas ”Min fågel tror att han är en människa.” vid flertalet tillfällen. Vilken totalt hopblandad förolämpning till både husdjurspapegojan och till de personer som tidigare födde upp eller som nu härbärgerar den. Om du just nu lever med en papegoja som denna i ditt hem, må gudarna välsigna er båda - förhoppningsvis kommer det älskade husdjuret aldrig bli ensamt och tvingas klara sig i ett överfullt härbärge/rehabiliteringscenter. Jag högaktar och blir vän med de som driver dessa härbärgen, men jag är bestört över avsaknaden av träning som ledde till produktionen av så många av fåglarna som bor där.

***EB CRAVENS**, som bor på Hawaii, är en utbildad vetenskapsförfattare: han var i årtal en regelbunden medarbetare i AFA's Watchbird Magazine och Companion Parrot Quarterly. Nuförtiden skriver EB ett antal månatliga kolumner; "The Complete Psittacine" i PARROTS Magazine, "The Hookbill Hobbyist" i Australian Birdkeeper, och hans månatliga serie artiklar "Birdkeeping Naturally" skickas ut till fågelklubbar och individer över hela USA.*

NÄSTA UTGÅVA:

DEL 2 - LÖSNINGAR SOM SKULLE KUNNA HJÄLPA RÄDDNINGSSITUATIONEN.

BILDTEXTER

*Även om den en gång var djupt skattad är hyacintaran (**ovan**) nu bland de många arter som lämnas in för adoption.*

*Många räddade papegojor är fjädermutilerare: denna ädelhona (**nedan, höger**) har sedan dess flyttats till en voljär med två pojkar och en leklåda och hon har låtit alla sina fjädrar växa tillbaka!*

En övergiven derbyparakit fröjdas i sin nya planterade 12-metersvoljär.

2018 ÅRS PAPEGOJKALENDER!

TILL SALU NU!

Njut av 12 månader med imponerande papegojfoton. Vinsten går till att stödja papegojbevarande.

Köp din kopia online på: [**parrots.org/calendar**](http://parrots.org/calendar)

PSITTANYTT

KAKAPOFORSKNING AVSLÖJAR NY BEVARANDEUTMANING

Ny forskning visar att kakapon (*Strigops habroptila*) kompletterar sina fortplantningshormoner med föreningar som är jämförbara med de som hittas i inhemska frukter och frön. De kritiskt utrotningshotade marklevande papegojorna häckar bara med några års mellanrum och oftast i samband med stunder där inhemska träd producerar ett överflöd av frukt och frön. Barrträdet *Dacrycarpus cupressinum* i synnerhet producerat frukt som kakapon älskar. Dessa frukter är rika i östrogen-lik hormonier som kallas fytoöstrogener, som kan hjälpa till att främja fertilitet. Forskare arbetar med att förstå hur detta fungerar i fåglarna.

Läs mer: tinyurl.com/yae7mhav

FORSKARE SKA DOKUMENTERA RÖDSTJÄRTADE SOTKAKADUORS LÄTEN

Under den enda studien av sin sort kommer små ljudinspelare installeras nära rödstjärtade sotkakaduors (*Calyptorhynchus banksii*) boplatser i sydöstra Australien för att undersöka dessa hotade fåglars häckningsbeteende. Detta är en gemensam insats mellan University of Queensland och Department of Environment, Land, Water and Planning (DELWP) som innebär att forskare kommer placera ut inspelningsutrustning nära boplatser på åkermark mellan Portland och Edenhope i Victoria.

Förhoppningen är att man ska kunna utveckla mestadels automatiserade metoder för att särskilja häckningsläten från de andra läten som spelas in. Datan kommer hjälpa ledarna att bättre planera habitatskydd i relation till boplatshabitat, eldsplanering och utplacering av artificiella boplatser, och för att bedöma häckningslyckan mellan de par som observeras.

Läs mer: tinyurl.com/y7p36x8u

UPPFÖDNINGSPROGRAM FÖR ORANGEBUKIGA PARAKITER SKA TESTAS PÅ ADELAIDE ZOO

Populationer av den mycket hotade orangebukiga parakiten (*Neophema chrysogaster*) kan snart komma få en boost från Adelaide Zoo, som provar ett nytt uppfödningprogram. Djurparkens försöksprogram kommer använda nyligen installerad inhängnadsbelysning, som används för att imitera dagsljus, för att försöka frambringa tidigare häckning. Detta kommer förhoppningsvis resultera i en större chans att fler ägg läggs under året. Detta är första gången det provas med orangebukiga parakiter i fångenskap.

Läs mer: tinyurl.com/yczlmqjp

MÖJLIGHETER

BRA PRESENTIDÉER FÖR PAPEGOJÄLSKARE!

Letar du efter idéer inför den kommande gåvosäsongen? Kolla in de nya sakerna som lagts till i WPT's webbshop!

Från utsökta konststycken, exklusiva broschyrer, fantastiska smycken till vackra kalendrar - du hittar garanterat något till alla på din lista. Och kom ihåg, all vinst från försäljningen går till bevarandeinsatser för att skydda papegojor. Det är gåvan som försätter ge!

Börja handla: parrots.org/lp/wpt-gift-ideas

FÅ TILLGÅNG TILL TIDIGARE UTGÅVOR PÅ: PSITTASCENE.ORG

Engelska, holländska, tyska, italienska, portugisiska, spanska och svenska

UPPDATERING

ORKANER I PUERTO RICO: NÅGRA PUERTORICOAMAZONER ÖVERLEVDE IRMA OCH MARIA

Många unika växter och djur står att finna i Puerto Rico, inklusive den kritiskt hotade puertoricoamazonen (Amazona vittata). Under det senaste årtiondet har deras antal börjat öka, och avgörande för denna återhämtning var voljärkomplexet som finns i Rio Abajo, där dussintals papegojor har fötts upp och släppts ut i det vilda under åren av anläggningens hängivna personal.

I år, inom bara två veckor, slog orkanerna Irma och Maria till mot Puerto Rico, och de for över med en fruktansvärd kraft som visade sig förödande för människor, djur och ekosystem. Det kommer ta många månader, kanske år, för ön att återhämta sig.

Efter att ha tagit skydd tillsammans med de 230 puertoricoamazoner som tillhör uppfödningprojektet, har personalen i Rio Abajo nu sett många av de tidigare släppta fåglarna i det omgivande området - upp till 90 totalt.

Nu börjar det intensiva arbetet med att återuppbygga grunden av projektet och stödja de vilda fåglarna. Kommunikationsmöjligheter och annan kritisk infrastruktur förlorades, voljärer och byggnader skadades, och den omgivande skogen blev i allt väsentligt förstörd. Projektteamet har stretat för att hjälpa sig själva och fåglarna mitt i omfattande kaos.

Mycket av de vilda papegojornas habitat har gått förlorat, och med det värdefulla föda. Rio Abajo-personalen har fyllt på matplatserna för att hjälpa fåglarna klara sig medan den omgivande vegetationen regenererar, vilket den långsamt har börjat göra. Antalet fåglar som besöker matplatsena har växt dramatiskt sedan de installerades, när 'ryktet' spred sig om denna nya och pålitliga födokälla.

WPT hjälpte till med en medvetande- och finansieringskampanj för att hjälpa till att återuppbygga detta viktiga projekt, och kampanjen samlade in över \$30,000 (USD) tack vare människors djupa omsorg över dessa ikoniska fåglar. Personalen vid Rio Abajo - och papegojorna - kunde inte vara mer tacksamma.

Lär mer: tinyurl.com/pramaz-update

PAPEGOJOR I DET VILDA:

RÖDSTJÄRTADE SOTKAKADUOR (CALYPTORHYNCHUS BANKSII)

Rödstjärtad sotkakadua matade en unge. Fotograferat vid Taylors Beach, Queensland, Australia.

Denna art står att finnas över större delen av Australien, men en del underarter av den rödstjärtade sotkakaduan har påverkats av mänskligt påtryck: underarten graptogyne från förlusten av Eucalyptusträd, deras främsta källa för boplats och mat. Underarten naso är också i fara på grund av habitatförlust från timmerindustri och jordbruk.
